XXIII. ročník 4. číslo říjen 2019

ROBINSON

noviny pro děti každého věku zdarma

PODPORUJEME UNICEF 2019

svět dětí

3 758 školních batohů symbolizuje pomníky na hrobech dětí, které v roce 2018 zemřely ve válkách.

Zatímco se děti v mnoha částech světa vrací do školy, UNICEF bije na poplach a volá po větší ochraně dětí žijících ve válkách.

8. září 2019: tento den byla v sídle OSN v New Yorku představena instalace školních batohů symbolizujících hroby dětí, které v roce 2018 zahynuly ve válečných oblastech. Děsivá podívaná zachycuje **3 758 školních batohů, z nichž každý představuje jeden zbytečně ztracený dětský život.**

Symbolická výstava, která trvala do 10. září, byla poselstvím pro světové vůdce v době, kdy se děti v mnoha částech světa vrací do školy, jen několik dní před Valným shromážděním OSN. Školní batohy budou použity pro podporu vzdělávání dětí v nejchudších zemích a krizových oblastech světa.

„Školní batohy UNICEF vždy byly symbolem naděje a šance na dětství," řekla výkonná ředitelka UNICEF Henrietta Fore. *„Světoví vůdci oslavili na Valném shromáždění OSN 30. Výročí Úmluvy o právech dítěte. Tato výstava by jim měla připomenout, co všechno je v sázce."*

Školní batohy

Podle nejnovější zprávy generálního tajemníka OSN **v loňském roce zahynulo nebo bylo zraněno přes 12 000 dětí, což je nejvyšší číslo za posledních deset let**. Jedná se pouze o ověřené případy – skutečná čísla jsou pravděpodobně mnohem vyšší.

V probíhajících konfliktech v Afghánistánu, Středoafrické republice, Somálsku, Jižním Súdánu, Sýrii, Jemenu a mnoha dalších zemí děti často platí za válku tu nejvyšší cenu. Pokračující používání výbušných zbraní, nálety, nášlapné miny, raketové útoky, minomety a dělostřelecká palba, to vše má na svědomí drtivou většinu dětských obětí v ozbrojených konfliktech.

„Protože se mnoho dětí vrací do školy, chceme upozornit na tisíce dětí zabitých ve válkách, jejichž ztráta bude už navždy pociťována v jejich domovech, školách a komunitách po celém světě," říká Henrietta Fore. *„Pozoruhodné pokroky v oblasti dětských práv v posledních 30 letech jasně ukazují, co všechno můžeme dokázat, pokud využijeme politickou vůli k ochraně dětí."*

Každé šesté dítě na Zemi teď žije v oblasti války nebo ozbrojeného konfliktu.

Ve válkách děti ztrácejí právo na zdraví, výživu i vzdělání. Děti, do jejichž životů zasáhl válečný konflikt, přišly ze dne na den o střechu nad hlavou, o přístup k pitné vodě a lékařské péči, o možnost chodit do školy. Válka je vyrvala z bezpečné náruče rodičů a vrhla je do světa, kam děti vůbec nepatří.

Již od samého počátku, kdy UNICEF po 2. světové válce pomáhal přežít dětem v Československu a dalších zemí Evropy, je naše poslání stejné: **pomáhat tam, kde je situace dětí nejtíživější**, a to navzdory osobním rizikům, proto pracovníci UNICEF zajišťují v terénu to nejdůležitější: **pitnou vodu, výživnou stravu, bezpečné přístřeší, léky a prostředky pro ošetření zraněných.**

Hlavní prioritou UNICEF v krizových situacích je obnovit **zásobování pitnou vodou**. Ve válečných konfliktech zajišťuje **registraci ztracených dětí** a pomáhá s vyhledáváním jejich rodičů. **Školí místní zdravotníky** a dodává **mobilní nemocnice**. Dětem trpícím podvýživou poskytuje terapeutickou stravu. Díky mobilním školám mohou děti ve válkou rozvrácené zemi pokračovat ve školní docházce. Vyjednává **demobilizaci dětských vojáků** a poskytuje dětem osvětu o nebezpečí nevybuchlé munice, učí je, jak miny rozpoznat.

www.unicef.cz

Jsou krajiny, které důvěrně známe, protože jsme je prochodili třeba i pěšky, s otevřenýma očima a laskavými srdci. Zdálo by se, že v takových krajinách už nemáme co objevit a ony nás už nemají čím překvapit. A přesto se do nich vracíme, neboť i krajiny se mění a s každým ročním obdobím, nebo dokonce i s každým dnem, náhle nabízejí nové obrazy a zážitky.

Stíny nad Šumavou

Navštivme jednu takovou krajinu.

Je to Šumava. Odedávna zaoblené kopce porostlé hustými stromy. Někde mezi těmito kopci jsou skrytá zákoutí, říčky, jezírka a jinde slatě, rašelinová pole plná tajemství jako z pohádek. A nad vším obloha blankytná i bičovaná blesky. Cesty tímto pohořím míří vždy odněkud někam, a i když mohou vzbudit dojem, že na nich budeme bloudit, až zcela zabloudíme, ony cesty nás naopak vždy zavedou k lidským obydlím.

Tato obydlí se náhle vynoří z hradby lesa a nabízejí pohostinnost. Jsou to prastaré samoty, které sroubili dávní předci, ale jsou to také vesnice a vesničky, jejichž domy a stavení bývají těsně přimknuta k sobě, nebo jsou roztroušena po nedozírných pláních. A v ranní, polední i večerní hodině tam vždy zaklinkají zvony, aby ohlásily hospodářům, kteří pracují na polích, jaký nastal čas. Hospodáři se rozhodnou, zda pole obehnaná kamennými zídkami opustí, nebo ještě dokončí rozdělanou práci...

Krajinu Šumavy už uctili svými díly mnozí literáti, obtiskli ji na svá plátna mnozí malíři, navštívili ji lidé prostí, obyčejní, ale i věhlasní a slavní. Je vlastně jedno, jací ti lidé jsou, protože pocítí všichni totéž. Pocítí, že je potřebné tento kraj zachovat, aby nezanikl s naším pokolením, ale byl zde i nadále a stále. Když bude Šumava stále bohatší, lidé zde žijící i návštěvníci nebudou chudší.

Ale nezapomeňme, že šumavská krajina čerpá svou životadárnou sílu nejen z minulosti, ale v naší moderní době i z překotné přítomnosti. A také nezapomeňme, že šumavská krajina je rovněž křehká a překotná přítomnost by ji mohla snadno poničit. Proto ji musíme chránit. Je to naše první povinnost a teprve až potom můžeme chtít, aby ona svým čistým vzduchem, průzračnými vodami a úrodnou půdou plnou bylinek chránila nás.

Šumavu každoročně navštíví okolo dvou a půl milionu lidí. Jak je možné, že ji obdivují, a přitom ji zaneřádí až dvěma tunami odpadů? Jsou to stíny na její kráse...

- red. -

Nakreslila Klára Klimková, 4. tř. ZŠ Dobřichovice (inspirace s básní na straně 2)

Mít dobrý pocit, že pomáhám...

Pomoc dětem v krizových oblastech je stále obtížnější. Bez rychlé a dostatečné podpory nebude možné potravinovou pomoc, dodávky pitné vody a zdravotní péči v terénu zajistit všem potřebným dětem.

Pokudvám to situace dovoluje, prosíme, pomozte dětem ve válce jakoukoliv částkou prostřednictvím **www.unicef.cz/jak-pomoci/prispet-jednorazove**.

Co můžeme za váš příspěvek pořídit:

156 Kč	Teplá přikrývka. Ve válečných konfliktech jsou teplé přikrývky mnohdy jediným prostředkem, jak ochránit děti před nepřízní počasí, zmírnit šok a zajistit jim alespoň dočasný pocit bezpečí.
300 Kč	Očkování pro tuberkulóze, 3 balení vakcín pro 60 dětí.
725 Kč	Souprava první pomoci pro mobilní zdravotnické týmy.
1 050 Kč	Tablety pro vyčištění 50 000 litrů vody.
2 051 Kč	Terapeutické mléko F-100 v prášku. 90 dávek pro nejmenší děti, které kvůli pokročilému stadiu podvýživy nemohou přijímat jinou stravu.
4 703 Kč	Škola v krabici - kompletní sestava učebních a vzdělávacích pomůcek umožní dětem pokračovat ve školní docházce v krizových situacích. Obsahuje vše potřebné pro 40 žáků a 1 učitele – knihy, sešity, tužky, pastelky, gumy, pravítka, křídy, třídní knihu, vysílačku, solární lampu a plechovku černé barvy, díky které se víko boxu promění v tabuli.

dnes čtěte

1.
Děti ve válce
Jak běží rok

2.
Plujeme do minulosti
Neklidná duše

3. - 4.
Hlásí se EKO-KOM
Vyprávění z prázdnin
Soutěž škol

5.
Znovu Klárka s Jirkou
Jeden příběh, více konců

6.
Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Roční období střídá paní Příroda od nepaměti, ale také se stává, že si „postaví hlavu" a najednou všechno tak trošku promíchá. Jaro je kratší, léto chladnější, podzim delší a zima teplejší...

Možná, že za to často může až příliš nezdárné chování člověka, který zapomíná, že nemá paní Přírodu rozzlobit!

A tak jako oáza, která chrání život, působí následující próza od Natálie Kramlové ze 7. třídy ZŠ Zdíkov:

Naše jabloň

Na naší zahrádce se košatí velká jabloň. Její převislé větve s listy velikými jako dětská dlaň připomínají vlasy. Přes velké listy obrostlé větve, tedy jejími vlasy, není jabloni vidět do jejího popraskaného obličeje. Kmen představuje její tělo, který má místo scvrklé kůže starou popraskanou kůru.

Na jaře má jabloň ve vlasech plno narůžovělých kvítků, do kterých létají včelky sem a tam. V tu dobu má jabloň omamnou vůni. Vůni pylu z jejích růžových kvítků. V létě se růžovoučké kvítky promění v jakési zelené bobule podobající se velkým šípkům. Když je v létě horko, schovám se k jabloni do jejího stínu. Když zavane vánek anebo větřík, větve se kolébají z jedné strany na druhou.

Na podzim se zelené šípky změní ve velká červená šťavnatá jablíčka, která jsou sladká jako med. Na podzim všechno listí opadá na zem a najednou je koruna holá. Jabloň už nemá plno vlasů jako dřív. V holé koruně zbyla již jen ptačí budka připevněná na nejtlustší větvi. Na jaře se v ní zabydlely mladé sýkorky, ale na zimu si již vyhlédly jiné sídlo.

Větvemi bez listí mává vítr. V zimě má jabloň všechny větve přikryté sněhem. Mezi nimi se proplétají sněhové vločky. Přes zimu je jabloň unavená, a tak spí a spí. Čeká, až vysvitnou první paprsky slunka, ve kterých sníh roztaje.

Jabloň stojí uprostřed naší zahrady, zdobí ji a dělá ji krásnější. Je to takový její nejkrásnější a nejdražší šperk.

Toto vydání vzniklo za podpory odboru ochrany životního prostředí Statutárního města České Budějovice

zprávy

Mít radost z radosti druhých

Skutečně záslužným činem charity, jež pomáhá potřebným lidem, kteří mnohdy nemají ani nejzákladnější věci pro spokojený život, je darování potravin a dalších nezbytností, které tak často považujeme za samozřejmé. Přitom si ani neuvědomujeme, jak jsou pro jiné vzácné a někdy i nedostupné...

Už brzy budou opět vánoční svátky, a tak si myslíme, že se s touto charitou opět setkáme v mnoha marketech. Když potom půjdete třeba s rodiči nakupovat, nezapomeňte do svého vozíku přidat i to, co patří k obohacení jídelního stolu, nebo alespoň k zajištění základní obživy, či co i jinak slouží v domácnostech.

Jsou to především potraviny s trvalejší dobou spotřeby, které se ze dne na den jen tak nekazí a mohou obdarovaným přinést radost a užitek i po delším čase. Jmenujme alespoň těstoviny, luštěniny, rýži, ale i konzervy řady druhů, jako například masové, rybí, zeleninové či ovocné, vhodná je i dětská výživa, cukr, sůl, mléko, olej - a snad by neměly chybět ani cukrovinky a dobroty pro domácí mazlíčky. Jistě na mnohé další přijdete i vy děti samy...

K tomu všemu by měly patřit také nezbytnosti pro základní osobní hygienu i pro čistotu domovů, tedy zboží z drogerie a věci pro malé i větší děti, které jim dlouho poslouží.

Jakmile u pokladny vše zaplatíte, odevzdáte své dárky čekajícím zástupcům charitativní organizace, kteří je převezmou a spolehlivě se postarají o to, aby vše skončilo v potřebných rukou, v řadě potřebných rodin.

A vaše Vánoce budou po vykonání těchto dobrých skutků ještě hezčí, protože je budete prožívat s báječným pocitem, že za mnohá vánočně rozzářená okna vstoupila spokojenost právě i díky vám, vaší štědrosti.

-od dop-

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM PRO DĚTI A RODINU V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

• • •

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:
387 313 030
386 355 500

• • •

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE

BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson, tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice

Reg. č.: MK ČR 7767

Vytištěno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů publikovaných příspěvků

medailonek

Velký obdiv zaslouží UNICEF nejen za to, že pomáhá dětem v krizových oblastech kdekoliv na světě, kde je právě třeba, ale i za rychlost, s jakou tuto pomoc poskytuje. Neváhá, což dokázal i v nedávné době, kdy na Bahamách udeřil nevídanou silou hurikán Dorian. Pomoc ze strany UNICEF byla doslova okamžitá! Proto věnujeme dnešní medailonek právě této události...

V zajetí hurikánu

Okamžitá pomoc UNICEF po úderu hurikánu Dorian na Bahamách

UNICEF dodal humanitární pomoc pro 9 500 dětí a rodin zasažených hurikánem Dorian na Bahamách.

Nassau, 7. září 2019 – Dnes přistálo v Nassau letadlo převážející 1,5 tuny humanitární pomoci od UNICEF. Dodávka humanitárních pomůcek zahrnuje například 400 000 tablet na čištění vody, které pomohou zajistit přístup k bezpečné pitné vodě pro více než 9 500 dětí a rodin zasažených hurikánem Dorian.

Hurikán Dorian zasáhl odhadem 18 000 dětí v oblastech Abaco a Grand Bahama na Bahamách. Mnoho z nich naléhavě potřebuje humanitární pomoc. Minulý pátek se pracovníci UNICEF dokázali dostat do oblasti Abaco, která byla hurikánem nejvíce zasažená, kde byli svědky rozsáhlé devastace – školy a nemocnice se sesypaly k zemi, domy a silnice se zhroutily, auta a čluny visí na stromech.

„Děti a rodiny, které přežily hurikán, ztratily své nejbližší a přišly o domov a živobytí," řekl Youssouf Abdel-Jelil, zástupce regionálního ředitele UNICEF pro Latinskou Ameriku a Karibik. „Pět dní po zasažení hurikánu je nezávadná pitná voda nyní to nejnaléhavější a nejcennější pro záchranu života, zejména pro matky s dětmi."

Nedostatek nezávadné vody a hygienického zázemí vystavují děti a rodiny riziku přenosu infekčních onemocnění.

Úplný rozsah devastace stále není znám, ale podle počátečních odhadů byly silnice, přístavy a další možnosti dopravy částečně nebo zcela zničeny. Poškozená infrastruktura způsobuje, že je poskytování humanitární pomoci mimořádně náročné.

UNICEF spolupracuje s vládou a partnery na co nejrychlejší distribuci humanitární pomoci rodinám. Naši pracovníci na místě pomáhají zajistit přístup k pitné vodě a hygienickému zázemí, dodávají výživu nejzranitelnějším dětem, poskytují psychosociální podporu zasaženým rodinám a rozvíjí neformální vzdělávání.

Keltské lodě zblízka

Nevšední a určitě nezapomenutelný zážitek si mohou z návštěvy Dánska odvézt ti, kteří zavítají do muzea Vikingeskibene u přístavu v Roskilde. Nejenže si tady mohou prohlédnout světový unikát, pět zčásti dochovaných, téměř tisíciletí starých vikingských lodí, ale mohou se zúčastnit i aktivit pro celou rodinu, při kterých se lze nejen poučit o mnohém ze života legendárních Vikingů, ale vyzkoušet si i nejednu z jejich dovedností s pomocí zkušených odborníků, a to i v dobře vybavených dílnách.

Kromě toho lze mimo jiné ochutnat vikingskou stravu a nápoje, zkusit si v tradičních loďkách vyzkoušet plavbu ve fjordu, poslechnout si keltskou hudbu a mnoho dalšího.

V muzeu je k tomu po celý rok připravený pestrý program, včetně workshopů.

Zmíněné prastaré keltské lodě pocházejí z doby krále Haralda Modrozuba ze šedesátých let 10. století a zůstaly z velké části dochovány díky tomu, že zůstaly zabořené v bahně, které zabránilo přístupu vzduchu k nim, a tím zůstaly dochovány. Chybějící části byly při jejich restaurování velmi citlivě doplněny, zčásti náznakově kovovou konstrukcí tak, aby při pohledu na ně byla jasně viditelná jejich podoba a velikost.

Muzeum je skutečně bez nadsázky jedinečné.

text a foto Hynek Klimek

Také máme Londona

Víte, že i my, Češi, máme svého Jacka Londona? Mým adeptem na tohle označení je cestovatel, novinář, spisovatel, překladatel a dobrodruh Zdeněk Matěj Kuděj. Předchozími režimy byl sice jako autor poměrně opomíjený, ale v každé době se našla i řada jeho obdivovatelů.

Bylo mu dvaadvacet, když v roce 1903 v Hamburku vyhrál lodní lístek a vydal se za „Velkou louži". Toulal se jako hobo na nákladních vlacích téměř po celé Americe a živil se přitom podobně jako kdysi London coby dělník, laborant, myč nádobí, plavčík, farmář, kovboj nebo zlatokop. Při zemětřesení v San Francisku se dokonce podílel na záchranných pracích. Z té doby pochází spousta jeho reportáží, povídek, fejetonů, z nichž některé vyšly i v USA. Mezi jeho nejznámější díla patří čtyřsvazková knižní série SID, Bídné dny, Z Nového světa nebo Šťastný greenhorn.

V roce 1905 se na dobytkářské lodi vrátil zpět do Evropy. Další jeho cesty vedly do Ruska a na Ukrajinu, kde byl dokonce omylem zatčen a kde také potom pár let žil. I z těchto zážitků pochází některé jeho knižní tituly. Ale toulal se i po Čechách, úzce se přátelil s Jaroslavem Haškem a jeho kumpány. Po první světové válce byl krátce tajemníkem Klubu českých turistů, ale většinou působil jako volný novinář, spisovatel a překladatel – přeložil mimo jiné třeba Tarzana. A ve výčtu jeho knižních počinů nechybí vedle cestovatelských próz ani humoristické a parodistické novely, fantastické či sci-fi povídky.

K tomuhle malému zamyšlení mne přivedla vloni vydaná antologie Kudějových dosud nepublikovaných nebo málo známých textů pod názvem Neklidný zadek mě pálí. A myslím, že po jejím přečtení by i vás chytla chuť na toulání...

- hh -

pero

Miroslava Hejnová

Moje básničky

O věcech

Hrneček
Šeptal malý hrneček,
že se hrozně stydí,
když dostává hubičky,
od všech možných lidí.
Ze všech stran jej líbají,
Otisk rtů tam nechají.

Ponožka
Ponožka je malý byt,
pět mužíčků v ní musí žít,
Tísní se v ní celý den,
utéci by chtěli ven.

Kamna
Kamna se tak ládovala,
až se celá rozehřála.
Polykala polínka,
funěla jak mašinka.

Vidlička
Vidlička je malá zbraň,
co říká noži, jen se braň.
O sousta se tahají,
na kousky je trhají.

Šála
Šála, to je krásný had,
co na krku visí rád.
Celý den se povaluje,
konečky jen pohupuje,
Děti má však hrozně rád,
kolem krku je chce hřát.

Pračka
Pračka se moc ráda pere,
prádlo ji však nepřepere.
Ona větší sílu má,
pořádně ho vyždímá.

O zvířátkách

Šnek
Do mlýnku na kávu zabloudil šnek,
zatančil, zazpíval, zatajil dech.
Zrníčka tleskala, byl z toho bál,
šnek se jen poklonil a tančil dál.
Do mlýnku na kávu zabloudil šnek …

Kachnička
Kachnička se chlubila,
že má ponožky.
Zatím měla nalepené
bláto na nožky.

Čuník
Čuník brýle nenosí,
na co by je měl,
vždyť pro samou špínu,
nic by neviděl.

Ježek
Ježek v klubku jehel žije,
nikdy však nic neušije.
Nepřátel se nebojí,
bodne a je po boji.

Brejlovec
Brejlovec prý špatně vidí,
za brýle se ale stydí.
Udělal z nich módní hit,
na krku je musí mít.

Žížala
Žížala je živočich,
který dávno ztratil čich.
Proto může bez hnusu,
rýt celý den v humusu.

Vážka
Vážka ta nic neváží,
na vodě se odráží.
Po hladině lehce běží,
vlnky ji doženou stěží.
Když do vzduchu rychle vzlétne,
každý se jí snadno lekne.
Jako šídlo letí rychle,
přemety dělá neobvyklé.

To léto ale uteklo, co? Sotva uschla tiskařská barva na čísle minulého Robinsona a už tu máme podzim. Doufáme, že jste si ty dva měsíce volna pořádně užili stejně jako my z redakce. Hned začátkem září jsme sedli ke svým pracovním stolům a začali psát, kreslit, pročítat vaše příspěvky... a výsledek držíte v rukou. Samozřejmě nesmíme zapomenout na tajenku z minulého čísla. Tak tedy: **Těší nás to zajisté, když i letní turisté neupustí z vlastní viny ani papír od svačiny.**
Výherci se stávají: Eva z Rudolfova, Štěpán ze Sudoměřic u Tábora a Mirek z Českých Budějovic.
Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase doplňovačka o ceny!

Život mezi paneláky

Letní prázdniny pokaždé odpeláší, jako když je někdo honí, což asi nemusíme zdůrazňovat. Ale v případě členů naší známé Sedmy měl onen čas dvou měsíců přece jen trochu jinou atmosféru. Totiž, dva měsíce, to se najednou zdálo nehorázně dlouho, protože zvyk vídat se každý týden, mluvit spolu, pomáhat si navzájem, ale pomáhat i jiným dětem a lidem na sídlišti, kde Sedma funguje, tedy onen zvyk jako by prázdniny schválně protahoval. Členové Sedmy byli jeden bez druhého jako bez ruky...

Jestlipak je u všech všechno v pořádku? Někteří přece měli před odchodem na prázdniny nečekané starosti a trable, kterým by se nejraději vyhnuli, jenomže to prostě nešlo. Monika se zranila na ruce, když upadla s nákupem, Lucka musela přes léto dohnat mezery ve školních vědomostech, Veronika se stěhovala se svými rodiči o nějaký ten panelák, kde získali daleko větší byt a netlačili se v tom současném jako sardinky, Hugo zápolil s pořádnou angínou, která mu ani nedovolovala mluvit nahlas, Jakub se asi jako jediný všem malérům vyhýbal a optimistickou náladou dával najevo, že si na něho nepřijdou, ovšem nejhorší to bylo s Petrem a Pavlem, když jejich maminku těsně před vysněnou dovolenou odvezla záchranka do nemocnice na akutní operaci. Ale jak se ostatní dověděli, všechno dopadlo dobře a kluci si určitě užili teplého průzračného moře, na které se tolik těšili...

To Čupřina se svými skauty určitě prožil aspoň kus léta v takovém zápřahu, že neměl ani čas přemýšlet, jak den za dnem pádí. Oddíl se hned na počátku prázdnin odpoutal od sídlištní nudy a vyrazil na osvědčené táborové místo, perfektně schované před světem kdesi uprostřed přírody. Letos to sice bylo jenom na dva týdny, protože Čupřina musel po zdárné maturitě na gymplu přiložit ruce k dílu, aby si přivydělal na vysokoškolská studia, která mu zanedlouho připraví pěkný zápřah. Ale díky tomu, že získal bezva brigádnické místo u ochránců přírody, dokonce v jejich firmě starající se o odpady, jejich třídění a recyklaci, bude ještě moudřejší a pro činy Sedmy a skauty potřebnější. Však slíbil, že své skauty ani Sedmu neopustí, a tak se všichni mohou těšit na jeho nápady. Doufejme, že je v sobě řádně nahustí jako balon, aby v pravý čas všechny vynesly do správných výšin...

VZPOMÍNKY NA PRÁZDNINY

Je nadmíru jasné, co se asi dělo v klubovně, když se tam po prázdninách všichni konečně zase sešli! Ani nepřemýšleli nad tím, že začátek září bývává při úvahách, co každého čeká ve školní lavici, tak trochu plný mrzutější nálady. Spíš jeden přes druhého nedočkavě vyzvídali, jaké to léto opravdu bylo, jestli se většinou vydařilo, nebo se v něm naopak něco pokaňhalo, takže žádná sláva...

„Tak heleďte se," zvýšeným hlasem se do všeobecně překotné debaty vmísil Jakub, „dejme si oddych, nebo se ukřičíme, a raději se postupně ve vyprávění vystřídejme!"

„Máš pravdu," podpořil Jakuba Čupřina, „kdo te-dy v téhle chvilce oddychu, než se znovu pustíme do ochranářské práce, se svou zpovědí začne?"

Bylo toho až dost, s čím se každý pochlubil, a nejednou se rozpovídali o tom, jak se jim zamlouvalo, že nebyli lhostejní ke sběru a třídění odpadů ani v onom čase volna. Jako by tyhle úkoly v jejich myslích zakořenily a oni skoro podvědomě sledovali dění kolem sebe, jak se kdo z lidí chová a snaží se jednat bez ničení životního prostředí, nebo ho naopak docela přehlíží a opomíjí.

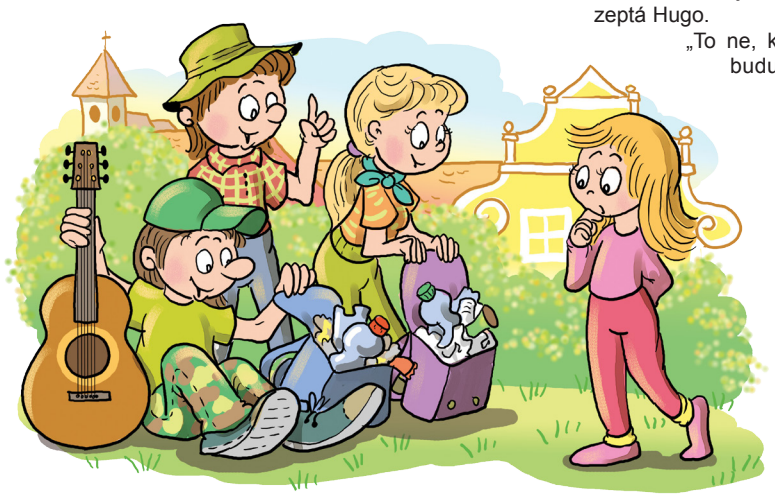
Samozřejmě, že je třeba potěšilo, když jedna mladá maminka napomenula svého malého prcka, aby sebral ten papír od nanuku a vhodil ho do správného kontejneru. A pochopitelně, že obdivovali i mladé kluky a holky, když nezahodili prázdnou PET lahev za sebe za lavičku, ale do žlutého kontejneru, nebo někdo jiný skleněnou lahvičku do toho zeleného. Ale stejně tak samozřejmě pak mrzelo, když se setkali s lhostejností a nevšímavostí dospělých, kteří si asi mysleli, že už pro ně povinnost nenechávat za sebou spoušť prostě neplatí.

„Škoda," podotknul Čupřina, „že na životním prostředí dost často nezáleží divákům nebo posluchačům při sportovních událostech a velkých koncertech. Prostranství zůstávají zaneřáděná, a už jenom jejich úklid stojí spoustu peněz, které by se daly využít docela smysluplněji, co říkáte...?"

„To samé platí i pro jiné veřejné akce, třeba různá shromáždění a zájezdy na opravené zříceniny, hrady a zámky..." doplnil Hugo a zase nezbývalo, než souhlasit.

„A co třeba odpočívadla u silnic a dálnic...?" připojil se k úvahám i Jakub.

„A co třeba nedokouřené cigarety...?" přidal se Pavel a jeho brácha Petr docela slavnostně a málem chlubivě prohlásil: „Náš táta o těchto prázdninách přestal kouřit a do popelníku zamáčknul poslední nedopalek!"

Odměnou pro jejich tatínka byl okamžitý ohlas všech v podobě bouchání do stolu a vzkazů, že mu Sedma i její přátelé v čele s Čupřinou gratulují. Pavel s Petrem se nadmuli pýchou, ale ta byla vskutku spravedlivá a nikdo je za ni neokřikl, naopak jim přáli tuhle chvilku slávy díky rozhodnutí jejich tatínka.

Jenom děvčata nějak podezřele mlčela, což pochopitelně klukům neušlo a začali na ně dorážet:

„Vy jste snad prožily prázdniny v nějakém skleníku, takže vás nic nepotkalo, milé slečinky?"

„Slečinky si nechte," vyjela na ně Lucka, „já se třeba můžu pochlubit příhodou, která stojí za pochvalu..."

„Tak spusť!" ponoukli ji kluci.

„Byla jsem u babičky a dědečka na venkově, kde žijí, a docela mě bavilo zapojit se tam do hospodářských prací, starat se o zvířata a večer posedět s tamními dětmi na návsi," rozpovídala se Lucie. „A jednou se k nám připojila taková dost hlučná parta, posedali na trávník uprostřed návsi a spustili na kytaru. Říkali, že táboří v nedalekém kempu a v tenhle den si dali pěkně dlouhou vycházku do okolní krajiny... A co máte v těch batozích, zeptala jsem se zvědavě a ukázala na jejich „zavazadla". To budeš čubrnět, rozesmáli se a už batohy rozvazovali. Ze všech se vysypaly nějaké zmuchlané papíry, igelitové sáčky, skleněné lahve od piva, kupodivu nealko, a ještě nějaké drobnosti z říše odpadů.

Čubrněla jsem nejen já, ale i místní děti! Co to má znamenat, špitla jsem. Nic zvláštního, odpověděli. To jsou naše obaly z jídla, které jsme si nesli, ale i papíry, plasty a pár sklenic, které jsme po cestě nasbírali po všelijakých lajdácích. Teď je doneseme do kempu a ještě před večerem roztřídíme do kontejnerů."

„Tos tedy asi opravdu čubrněla!" vydechla Veronika a ostatní na účet té party, s níž se Lucka seznámila, obdivně pokývali hlavami.

„To si piš! Ještě jsem se s tou báječnou partou několikrát setkala a pozvala je na domácí jídlo babičky," dokončila Lucka a vyzvala další: „A vy ostatní, máte taky nějakou příhodu...? Třeba i něco horšího, i když to nikomu nepřeju..."

„Teď jsi, Lucko, uhodila hřebík na hlavičku, protože já jsem fakticky prožila cosi zvláštního. V každém případě horšího než ty," maličko bojácným hlasem vyhrkne Veronika.

„Chceš nám to zatajit?" trošku neomaleně se zeptá Hugo.

„To ne, kdepak, hned vám to budu vyprávět," pokračuje Veronika, „tak tedy, stalo se mi to na dovolené s rodiči u moře, které bylo nádherně modrozelené a bylo ještě hodně daleko od břehu vidět až na dno." Veronika se zasní, ale pak se z té nádherné vzpomínky vzpamatuje: „Jenomže jednoho dne, kdy zase pražilo slunce jako pominuté, se náhle ono moře změnilo na nepřátelské, špinavé, zaneřáděné tisíci plasty... A mezi nimi plavaly mrtvé ryby! A lidé, kteří se do téhle chvíle bezstarostně koupali, s výkřiky děsu a strachu se těmi spousty nečistot prodírali, aby už byli v bezpečí na břehu...

Stála jsem jako zkamenělá, jako kdyby mi bosé nohy zarostly do rozpáleného písku a já se nemohla hnout, zatímco jsem si uvědomovala, že až večer přijde příliv, ta nečistá hladina se zvedne a nakonec mě možná i pohltí... Chtěla jsem se při otáčení hlavy na všechny strany přesvědčila, že jsou z nějakého neznámého důvodu pryč, že mě neochrání a nezachrání!

Ty šplouchavé plasty pocházely z mnoha zemí celého světa, kde je leniví lidé prostě naházeli do moře a ony vytvořily celý plastový ostrov, který se teď dostal až na naši pláž, kde jsem měla prožít nádherné dny prázdnin..."

„Prosím tě, jak to dopadlo, to je doslova horor jako z nějakého sci-fi!" vykoktá Čupřina a Jakub mu přizvukuje: „Ale seš tady, s námi, takže nakonec všechno dopadlo dobře, ta špína odplavala a ty ses zachránila..."

A Veronika se kupodivu málem rozesměje: „Ba ne, všechno bylo prostší, celý ten děsivý příběh se mi totiž jenom zdál! Byl to jenom sen!"

„Jenom sen, myslíš, že jenom sen?" ozvou se dvojčata Petr a Pavel: „Ale co když se takový sen může stát doopravdy?"

V jejich hlase je cítit, jak Verončin příběh prožívají, jako by se stal i jim. Všichni ostatní jsou ještě teď zaražení, protože si uvědomují, co se pak odváží říci nahlas až Monika: „Ty plasty už totiž skutečně v mořích a oceánech plavou, skutečně mohou připlout díky mořským proudům na pláže a obsadit je jedovatými mikrovlákny, spoutat náš život..."

„Nestraš!" okřikne ji Hugo: „Nebo vlastně straš! Je přece nutné takovému nebezpečí zabránit, co říkáte?"

Ale to se už ozvala zase Monika, nijak průbojně, spíš zpytavě:

„Ani nevím, jestli mám taky připojit jeden ze svých prázdninových zážitků, protože ani on není nijak radostný, spíš je to, co se mi stalo, skoro nepochopitelné..."

Nikdo nebyl proti tomu, aby už vyprávěla, protože nejen z dobrých, ale i špatných událostí se mohou poučit:

„Bohužel," začala pomalu Monika, „víme, že existují nejen lidé, kteří mají rádi zvířecí tvory, ale i lidé, kteří je z nějakých zlých úmyslů téměř nenávidí. A tak jsem se připletla k jednomu malému shromáždění na sídlišti v krajském městě, když obyvatelé okolních paneláků rozčíleně diskutovali o nějakém problému. Ani jsem se nemusela vyptávat a hned jsem vše pochopila! V této části města začali pejskaři kolem kontejnerů nacházet odpady se zbytky nejrůznějších potravin, z nichž nebezpečně trčely malé hřebíky, jehlice a dokonce i zahnuté háčky na ryby! Neznámý zloduch se asi bavil tím, jak pejsky a třeba i jiná zvířata poraní! Jenže způsobit bolest ještě nemuselo být vše, ti zvířecí tvorové, kteří by ony zrádné zbytky jídla pozřeli, mohli přece i zemřít! Dostala jsem na něho obrovský vztek!

A pak jsem byla ráda, že jsem mohla pomoci ve vyhledávání a odstranění těch zločineckých návnad! Bylo to jako z neskutečného světa! Jenom teď lituju, že to nebyl jako u Veroniky pouze sen, že se mi to pouze jenom nezdálo... Co to je za člověka, který s uspokojením takhle ohrožuje bezbranné pejsky..."

Zase to trvalo hodně minut, než se vzpamatovali díky Jakubovi, který prohlásil: „Myslím, že je i naší povinností chodit s otevřenýma očima a pokusit se každého, kdo jedná nečestně, odhalit, co vy na to?"

PAK SE UŽ ZAČALO SMRÁKAT...

Dokud zářijové slunce trčelo nad obzorem, byla jasná obloha a všude příjemné podzimní světlo, které barvilo spadané listy stromů. Potom však slunce zapadlo, a jak to v tento čas babího léta bývá, zajelo za obzor během pár vteřin a snesla se tma.

Členové Sedmy a Čupřina se svými skauty se loučili a rozcházeli se do svých domovů. Tahle jejich první poprázdninová schůzka byla napínavější, než mohli dopředu očekávat. I proto se hned těšili na další, aby se rozhodli, co v příštích týdnech a měsících podniknou, aby to mělo význam...

Pokračování příště
Text: ZŠ
Ilustrace: Zdeňka Študlarová

Kouzlení s odpady

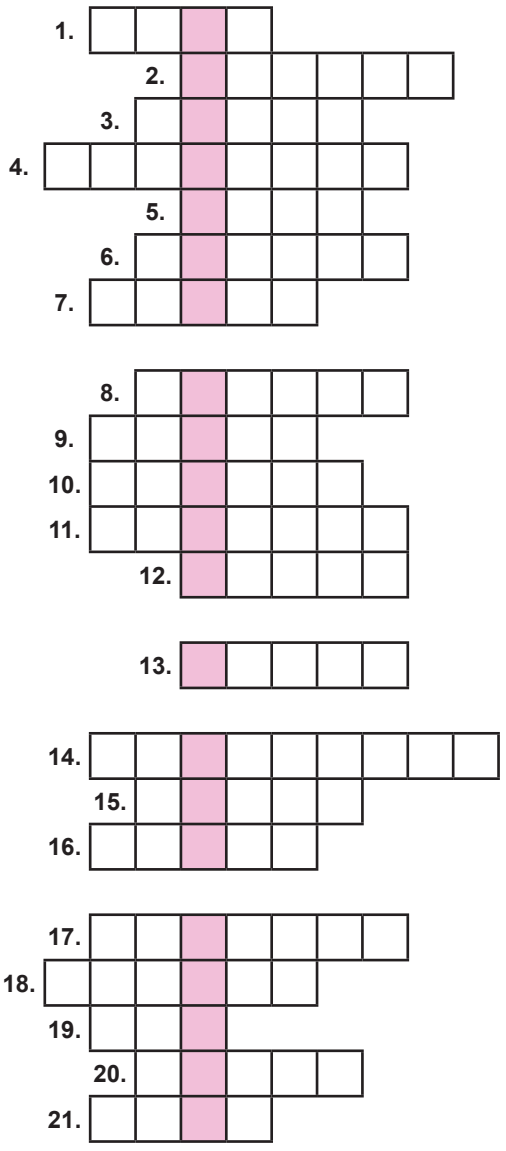
Společnost EKO-KOM, a.s. a Krajský úřad Jihočeského kraje na začátku září vyhlásili soutěž pro všechny základní školy Jihočeského kraje. Úkolem bylo vymyslet básničku nebo text na sedm obrázků, které tvoří příběh (pojítkem na všech obrázcích je škodolibý skřítek).

V říjnu zasedne hodnotící komise a vybere ty nejlepší příspěvky (při uzávěrce tohoto vydání Robinsona už můžeme prozradit, že to komise nebude mít vůbec lehké, protože všechy došlé práce jsou úžasné). Ten úplně nejlepší text bude doprovázet obrázky, ze kterých vzniknou omalovánky pro děti z mateřských škol v Jihočeském kraji.

A abyste nebyli i vy starší ochuzeni o krásná umělecká díla, v dalším čísle Robinsona vám vybrané texty otiskneme.

Doplňovačka s kvízem

Vyluštěnou tajenku nám zašlete do **20 listopadu 2019** na e-mail: **redakce@noviny-robinson.cz.** Tři z vás vylosujeme a odměníme. A nezapomeňte uvést celé jméno a adresu, ať vás pošťák s dárečky lehce najde!

Nic v podzimní přírodě nenecháme náhodě. Proto se nám nevymstí *... (tajenka)*.

Vesmírná dobrodružství

9.

Námět a text: ZŠ, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová - pokračování příště

V minulých Robinsonech jste se už seznámili s Klárkou a jejím novým kamarádem Jirkou, který přijel na prázdniny do šumavských Prachatic. Jejich dobrodružství pokračují...

Prázdniny Klárky s Jirkou

Kapitola V.

„Tak kam dnes vyrazíte?“ zeptala se ráno maminka Klárky.

Ta usrkla z hrnečku trochu kakaa a odvětila, že s Jirkou jsou dohodnuti, že zamíří do Štěpánčina parku, a kam půjdou potom, se spolu ještě domluví.

„To není špatná volba, a pokud tam Jirka ještě nebyl, určitě se mu ve Štěpánčině parku bude líbit, i když není příliš veliký. Je v něm spousta cizokrajných stromů,“ pochválila výběr vycházky Klárčina maminka.

Za chvilku už byli Klárka s Jirkou na cestě. Zanedlouho došli Hradební ulicí kolem bývalého opevnění města, starých hradeb k cíli cesty. Procházeli po cestičkách parkem a zastavovali se u rozložitých starých stromů, označených popisnými tabulkami s názvy stromů. Byl to dřezovec trojtrnný, dřín obecný, dub červený a řada dalších. Zastavili se pak u mohutného stromu, který je zaujal nejvíc.

„To je jinan dvoulaločný,“ řekla Klárka bez toho, že by si jeho název přečetla z tabulky.

„Byli jsme tady se školou a já si to zapamatovala,“ dodala s úsměvem, když si všimla poněkud udiveného výrazu Jirky nad její vědomostí.

„Je to krásný strom a má krásné i listy,“ podotkl.

„Paní učitelka nám řekla, že nejstarší jinan je v Chorvatsku ve městě Daruvar. V dobách Rakouska-Uherska za císaře pána se tam prý přestěhovalo několik českých rodin. Je tam prý úrodná půda, a protože tady žádný velký majetek neměli a chtěli hospodařit, usadily se tam.

My bychom se teď mohli usadit v támhletom hezkém altánku,“ řekl na to Jirka s pohledem upřeným na dřevěný altánek uprostřed parku.

„Jsem rád, že jsi mě sem zavedla. Moc se mi tady líbí,“ řekl, když v altánku usedli.

„No, ale představ si, že některé z těch stromů pokácí. Jsou prý příliš proschlé a dožilé a celý park je podmáčený. Má se to tady celé rekonstruovat. Je mi těch stromů líto, ale asi se zachránit nedají, a tak se s tím nedá dělat nic jiného. Nejenom lidé, ale ani stromy nežijí věčně,“ řekla s povzdechem Klárka.

„Tak to je škoda. To jsi mi snad ani neměla říkat, alespoň ne hned tady. Zkazilo mi to náladu,“ řekl Jirka a potom se dlouze zamyslel.

Klárku nenapadalo, co k tomu vhodného říct, a tak se odmlčela také.

„Víš, co mě napadlo?“ prolomil mlčení Jirka a zahleděl se Klárce do obličeje.

„Představ si, že by se najednou strhla obrovská bouřka, lítal blesk za bleskem, padaly kroupy a foukal strašný vítr a do toho by z nebe začaly padat jakési točící se předměty. Po dopadu by se okamžitě rozplynuly, jen po některých z nich zůstaly v půdě jamky.

A potom by se shůry snesl zlatě zářící předmět a zaryl by se do země. V tu chvíli by se nakrátko rozzářil první ze zdejších stromů a úplně by omládl. Měl by sytě zelené listy. A po něm by následoval druhý strom a po něm další a další. Vědci, kteří měli za úkol zjistit, co se to vlastně stalo, by dospěli k závěru, že to, co se sem sneslo, byla malá tornáda, která v sobě měla spoustu živin. Příroda by takhle omladila všechny stromy v parku a myslím, že všichni lidé, co tu bydlí nebo se jim tenhle park zalíbil, by byli šťastní a spokojení, že to tak dopadlo,“ vychrlil zaníceně.

„Teda! Ty máš ale fantazii!“ vydechla Klárka.

„No, bylo by to tak úžasné, ale bohužel se nic takového nestane. Zbývá jen doufat, že Štěpánčin park bude i po chystané revitalizaci, jak se té chystané úpravě říká, stejně hezký jako ten současný, třeba až nově zasazené stromy trochu dorostou.

A také doufám, že i ti lidé, kteří to zatím ještě nedělají, se začnou k přírodě chovat lépe, než se chovají, budou pořádně třídit odpad a přestanou tolik znečišťovat ovzduší, třeba tím, že omezí jízdy autem pro každý malý nákup, pro který by si snadno mohli dojít pěšky,“ řekla.

„Hm. Bylo by skvělé, kdyby si příroda dokázala pomoci sama jako v dřívějších dobách, a tím nemyslím jen pravěk, ale třeba i středověk a časy až do průmyslové revoluce. V současnosti už to bohužel nedokáže, a tak jí musí pomoci lidstvo, které jí už tolik ublížilo, a snad bude stále více těch, kteří to chápou a jednají podle toho,“ uzavřel rozmluvu Jirka.

Nikola Kačerová a Radim Beneš, ZŠ Zdíkov

Kapitola VI.

Hned ráno následný den se po snídani Klárka s Jirkou, jak se již předešlý večer domluvili, vydali do historického centra města.

„Tohle je Dolní brána, viď?“ překvapil Klárku Jirka, když zabočili z postranní ulice a otevřel se jim pohled na krásnou bránu s cimbuřím, zdobenou renesančními sgrafity.

„No, to je teda hustý! Copak ty jsi tady už byl, že to víš? Máma mi říkala, že sem jedeš poprvé a vůbec to tady neznáš,“ řekla udivená Klárka.

„Nebyl jsem tady, ale tu bránu jsem si prohlížel na fotografii. Víš, já se na Prachatice připravil, když mi moje máma řekla, že bych sem mohl o prázdninách jet, když musí na služební cestu. Moc času jsem na to sice neměl, ale máme doma dost knížek, ve kterých je toho o Prachaticích docela dost. Podíval jsem se do jednoho z dílů Hradů, zámků a tvrzí od profesora Augusta Sedláčka a Uměleckých památek Čech. Ty jsou k tomu úplně vynikající a já mám historii a historické památky rád, a tak si v takovýchto knížkách často čtu,“ vysvětlil jí její nový známý.

„Tak to jsme dva,“ odvětila zjevně potěšená Klárka. „Hrady, zámky a tvrze a Umělecké památky Čech máme v knihovně taky! A také si v nich ráda listuji a čtu. Až vyjdu ze základky, chtěla bych studovat na gymnáziu a potom na vejšce historii.“

„To je bezva! Úplně přesně tak to mám v plánu i já. Tak to se spolu nudit nebudeme!“ zaradoval se Jirka.

„Třeba na té vejšce budeme jednou spolužáky. Jestli se na ni tedy oba dostaneme,“ napadlo Klárku.

„To by teda byl gól!“ zasmál se Jirka.

„Ale abych ti dokázal, že to s tím studiem historie beru vážně, tak ti předvedu, že si v těch knížkách jenom neprohlížím obrázky. O téhle bráně jsem si už zapamatoval, že se jí říká také Písecká a je jedinou dochovanou bránou z původního opevnění města. A i když u ní ještě nejsme, a tak nemohu popisovat to, co vidím, tak vím, že za touhle vnější bránou, kterou máme na očích, je ještě jedna vnitřní brána a postavené byly na přelomu patnáctého a šestnáctého století. A na té velké kruhové sgrafitové malbě na průčelí brány je rožmberský jezdec, protože město od počátku 16. století patřilo nejmocnějšímu rodu na jihu Čech, Rožmberkům.“

„Perfektní, pane historiku,“ konstatovala Klárka. „A jen tak na upřesnění, Rožmberkům Prachatice patřily od roku 1501 přesně sto let. V roce 1601 je poslední Rožmberk Petr Vok prodal císaři Rudolfovi II.“

„Tak takhle dokonale zdejší historii neznám. S tebou to zřejmě doženu,“ prohlásil Jirka a zastavil se.

Byli už těsně před bránou a on si ji nyní s velkým zájmem prohlížel.

„Ta brána je skutečně nádherná. Ještě, že jí nechali stát, když v osmnáctém století bořili ostatní z bran, aby byl do města snadnější vjezd pro kočáry, žebřiňáky a další povozy, kterých v té době už výrazně přibývalo a byly větší než v počátcích středověku,“ řekl a pak se mu na tváři objevil široký úsměv.

„Napadlo mě, co by se asi tak dělo, kdyby ten rytíř se svým koněm na sgrafitu na bráně náhle ožili a seskočili sem k nám dolů na ulici,“ prohodil ke Klárce, ke které stočil pohled od malby rožmberského jezdce v brnění, třímajícího v pravé ruce vztyčené nad hlavou meč, se štítem v druhé ruce, kterou zároveň držel uzdu svého běžícího oře.

„Tak to bychom asi zdrhali a měli co dělat, aby nás nesrazil,“ přidala se k jeho nápadu Klárka.

„Myslím, že nás by asi nehonil. Určitě by se ale divil, v jakém prostředí se to ocitl a co se to tady pohybuje za divné lidi v podivném oděvu. Jejich oblečení by se mu asi zdálo být směšné. Asi by je ale nechal být a zaměřil by se na nedaleko projíždějící auta. Považoval by je za draky, nebo nějaké jim podobné příšery. Určitě by zareagoval, jak se na rytíře slušívalo a velela jim k tomu jejich rytířská čest. Myslím, že by se určitě proti nejbližšímu z nich rozjel s napřaženým kopím,“ rozváděl Jirka nápad.

„Hm, to by tedy byla podívaná! Určitě by vypukl zmatek a panika a kdo ví, jak by to s rytířem a autem, proti kterému se rozjel, dopadlo. Takže je velice dobře, že se zcela jistě nic takového nestane,“ utlumila Jirkovu fantazii Klárka.

Jiří S., Barbora Neumannová, Markéta Pilátová, ZŠ Vodňanská Prachatice

V minulém čísle Robinsona (3/2019) nebyla v Prázdninách Klárky s Jirkou nedopatřením uvedena jména dvou spoluautorek. Nebudeme se vymlouvat na redakčního šotka a pochybení napravujeme. U kapitoly III. byla spoluautorkou textu Nikola Kačerová, žákyně 4. třídy ZŠ Zvíkov, a u kapitoly IV. Markéta Pilátová ze ZŠ Vodňanská v Prachaticích.

Řeznictví, míč a fantazie

Do prodejny s masem a uzeninami, které se většinou říká jednoduše řeznictví, přišel kluk, který si nesl míč na kopanou. Jmenoval se Daniel, ale to není důležité. Důležité je to, co se stalo potom.

Mohlo se stát, že v krámě bylo více lidí a Daniel si míč položil u stěny poblíž dveří, aby měl při nákupu volné ruce. Než se tam s nákupem vrátil, míč už tam nebyl. Někdo mu ho ukradl. To ale není hezký příběh, a tak to zkusme jinak.

Když Daniel s míčem vešel do prodejny a pozdravil, rozmrzelý řezník mu namísto slušné odpovědi řekl něco nepěkného. Daniela to rozzlobilo a míč po něm hodil. Ani tohle ale není hezké ani příliš poučné, a tak to raději zkusme ještě jinak.

V prodejně bylo několik zákazníků, a než je řezník obsloužil a přišla řada na Daniela, pro ukrácení chvíle si začal s míčem hrát. Dribloval s ním a chvíli se mu to dařilo, než kopl do míče silněji. Dopadl na pult a srazil z něj párky a salám, které řezník právě balil jedné zákaznici. Začala hubovat a rozzlobený řezník popadl míč, který k němu spadl za pult, a propíchl ho nožem.

Daniel se rozplakal a zastal se ho jeden pán, který řezníkovi řekl, že to se zničením míče přehnal, Ten mu ale odsekl, že uličník, který si plete prodejnu s fotbalovým hřištěm, může být ještě rád, že vypustil duši jen z míče a ne z něj samotného. Nu, následováníhodné jednání to rozhodně také není, a tak se pokusme o jiné.

Třeba to bylo tak, že když Daniel s míčem v ruce přišel do krámu, žádný jiný zákazník tam nebyl. Objednal si dvacet deka salámu, ale jak si ho zabalený bral z pultu, míč mu vyklouzl, srazil vystavené zboží a potom ještě narazil do řezníka. Ten se rozčílil a míč propíchl nožem. Po klukovi potom ještě požadoval uhradit škodu za zboží, které spadlo na podlahu, rozplesklo se a zašpinilo. To je ovšem podobný příklad nedobrého chování obou neslavných „hrdinů“ jako v předchozím mikropříběhu, a proto to zkusme ještě jinak.

Tedy, že řezník byl fandou Sparty, která nedávno prohrála se Slavií, a když spatřil kopací míč, bral to jako provokaci. Klukovi ho sebral, vzal největší z nožů, které měl po ruce, míč propíchl a pak ho ještě rozřezal na kusy. Hm, je to docela vtipné, ale dopadlo to podobně neslavně a tak ještě jinak.

Návštěva řeznictví klukem s fotbalovým míčem mohla přece mít zcela pohodovou atmosféru. Třeba, že když řezník spatřil kopací míč, vzpomněl si na své mládí, kdy i on rád hrával fotbal. Zatoužil si to po dlouhém čase zopakovat. Zeptal se Daniela, jestli by si s ním nešel na chvíli zakopat na dvorek za krámem. Nebyl proti, a tak si řezník s míčem užil vzpomínku na dětství. Klukovi vděčně poděkoval a salám, pro který si kluk do řeznictví přišel, mu dal zadarmo.

Vyloučené není ani to, že si řezník míč od kluka vypůjčil, a když v krámě nebyli zákazníci, kopal si s míčem o zeď. Zalíbilo se mu to natolik, že když si následný den Daniel pro míč přišel, koupil si v prodejně se sportovním zbožím vlastní.

Třeba to ale bylo ještě jinak. Vždyť dalších možností se nabízí ještě celá řada. Můžete si vyzkoušet, na kolik nových ještě přijdete sami. Zkrátka, do prodejny s masem a uzeninami přišel kluk s míčem na kopanou a fantazie ukázala, že je bezbřehá.

V rámci tvůrčího psaní v Základní škole Zlatá stezka Prachatice spoluautoři textu: Karolína a Klára Kunešovy a Eliška Kubincová z 5. třídy, Káťa Kolínová, Barbora Šídlova a Hana Růžičková ze 4. třídy

Ilustrace: Radek Prokš 4. třída, ZŠ Zlatá stezka Prachatice

Veršování

ze ZŠ Linecká v Českém Krumlově

Škola

Do školy se chodí včas,
zas a zas a zas a zas.
Škola to je zábava,
někdy to je otrava.
Ve škole se učíme,
někdy taky zlobíme.
Co dostaneš za odměnu?
Vysvědčení.
Nic jiného za odměnu
Není!

Anežka M., Nina R.

Rok

Jaro, léto, podzim, zima,
roční období jsou prima.
Leden, únor, březen, duben,
v téhle době doma budem.
Květen, červen, červenec, srpen,
na stromě vyrostl pupen.
Září, říjen, listopad, prosinec,
a to je básně konec.

Anežka M., Nina R.

Zámecká zahrada

V zámecké zahradě příšerky žijí,
je jich tam hodně a z fontány pijí.
Straší návštěvníky, a zvlášť co křičí,
v létě a na podzim tam hodně straší.

Anežka M., Nina R., Markéta Š.

Léto

Léto je čas pohody,
děti skáčou do vody.
Mámy sedí ve stínu,
koupí dětem zmrzlinu.
Tatínkové v hospodě
pijí pivo v pohodě.
Léto je čas pohody.

Anežka M., Nina R.

Zoo noviny

4. číslo 2019 / zdarma

Zoo Hluboká, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, e-mail: info@zoohluboka.cz, www.zoohluboka.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Jsem žába dorůstající délky 5 až 6 cm. Tělo mám zbarvené do zelených, případně hnědých odstínů v kombinaci s černou. Bříško mám oranžové až červené s černými skvrnami. Můj hřbet není hladký, ale má bradavičnatý povrch s jedovými žlázami. Z nich umím vylučovat mléčnou tekutinu, která dráždí sliznici tlamy a oči nepřítele. V případě ohrožení se také snažím odradit nepřítele tzv. kuňčím reflexem, při kterém prohnu tělo a zvednu nohy, jejichž výstražně zbarvená část se tak ukáže agresorovi. Žabky jsou většinou robustnější než žabáci, kteří mají delší a silnější přední končetiny.

V přírodě byste mě našli až na Korejském poloostrově a v sousedních oblastech Číny a Ruska. Většinu času trávím ponořená v mělké vodě u břehu nebo na souši v bezprostřední blízkosti vody. Jsem plašší a aktivní spíše za soumraku a v noci, v lidské péči jsem ale čilá často přes den.

Protože nemohu vymrštit jazyk jako jiné druhy žab, chytám kořist čelistmi. Mým pulcům chutná plankton (mikroskopičtí živočichové a rostliny vznášející se ve volné vodě) a drobní vodní korýši. Dospělé žáby jako já dávají přednost hmyzu a kroužkovcům.

V přírodě se páříme na jaře po zimním spánku. Sameček láká samičku zvučným kuňkáním, které připomíná štěkání. Samička naklade na vodní rostliny kolem 100 až 200 vajíček, která sameček ihned oplodní. Pulci se líhnou po 5 - 8 dnech, jejich přeměna nastává po 4 - 8 týdnech.

V zoo se můžeme setkat v pavilonu nazvaném Terárium. Pokud mne chcete vidět ještě letos, tak si ale prosím pospěšte. Od listopadu se dveře pavilonu zavírají, spolu s ostatními obojživelníky a plazy se totiž chystám k zimnímu spánku.

Vaše KUŇKA VÝCHODNÍ

kalendář akcí 2019

Zoo není jen procházka mezi zvířaty.
Přijďte se k nám také dozvědět něco nového, zajímavého, hrát si a bavit se.
Změna programu vyhrazena.
V případě nepříznè počasí může být akce zrušena, nebo přesunuta na jiný termín.
Sledujte, prosím, aktuální informace na našich webových stránkách **www.zoohluboka.cz**.
Informace o akcích na telefonních číslech: 387 002 211, 724 113 797 nebo 724 846 142.

LISTOPAD
2. 11. − Strašidelná zoo

PROSINEC
6. 12. - 6. 1. 2020 − Vánočně nasvícená zoo
24. 12. − Štědrý den v zoo

Zakladatelem Zoo Hluboká byl kníže JUDr. Adolf Schwarzenberg pocházející ze šlechtického rodu a jeho urozená manželka Hilda, princezna z Lucemburku a Nassau. Výstavba v pustých a zanedbaných ohradských zahradách započala v roce 1938 a za pouhých 7 měsíců byla vybudována malá zoologická zahrada, která byla vzápětí obsazena různými zvířaty. Vznikla jako součást muzea v sousedním loveckém zámku Ohrada. Zpřístupněna veřejnosti byla poprvé 1. května 1939.

80 LET
Zoo Hluboká

První návštěvník, který vkročil do zoologické zahrady, byl Josef Nýdr z Prahy. Po srdečném uvítání byl obdarován stříbrnou taškou na cigarety s vyrytým věnováním od knížete Dr. Schwarzenberga. Zájem o zahradu byl po otevření veliký. Jen za 3 a půl měsíce sem zavítalo 30 000 návštěvníků. Ti mohli obdivovat zejména vodní ptáky, papoušky, různé druhy bažantů, mývaly, lišky, pštrosy nebo jeleny. Koncem 50. let se v zoo chovalo kolem 80 druhů zvířat. Také návštěvnost stoupala až na 150 000 lidí ročně. Mezi návštěvníky byli tou dobou velmi oblíbení medvědi

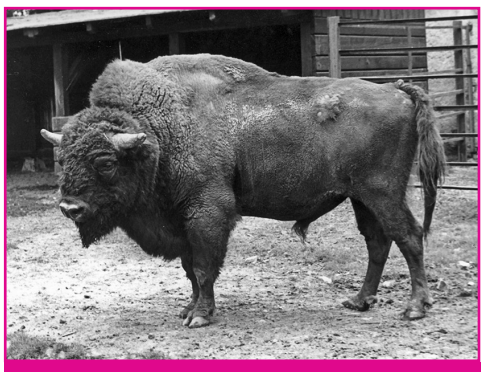

Od roku 1972 byla zřízená nová příspěvková organizace a zoo fungovala dál. Začala se budovat nová zázemí, expozice pro zvířata a areál zahrady se dále rozšiřoval. Zvýšila se i úroveň chovu zvířat, což se projevilo na chovatelských úspěších. Zoo Hluboká úspěšně odchovávala medvědy, vlky, kočky divoké a jezevce. Počet chovaných druhů stoupl již na 100 a v roce 1978 přesáhla návštěvnost poprvé 200 000 lidí ročně. V 90. letech zoo jako první na světě odchovala vzácné ptáky arassari řasnaté. V této době byla mezi návštěvníky známá a oblíbená hlasitá samička

Gibon Miloš

Míša a Gríša, srnec Honza, vydra Kikina a také zubr Lesoň. Ten patřil mezi největší chované zvíře v historii zoo a žil zde mezi lety 1965 - 1982. V roce 1971 byla však zoo kvůli nezájmu provozovatele v úpadku, a uvažovalo se dokonce o jejím zrušení. Většina zařízení byla silně zchátralá a mnoho klecí a výběhů bylo ve špatném stavu. Proti zrušení se postavila např. veřejnost, která zoo ráda navštěvovala, nebo i ředitel Zoo Praha prof. Veselovský.

Zubr evropský Lesoň

gibona s jménem Miloš, která se později odstěhovala za partnerem do Zoo Olomouc. Dnes je Zoo Hluboká příspěvkovou organizací Jihočeského kraje a její rozvoj je nejrozsáhlejší od doby založení. V současné době zde na přibližně 4,5 ha plochy nalezlo svůj domov okolo 330 druhů zvířat v téměř 2 700 exemplářích. S okolo 265 000 návštěvníky ročně patří zoo mezi nejnavštěvovanější turistické cíle v Jihočeském kraji.

Expozice prase divoké

Rysi mláďata

školní výpravy do zoo

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej!

Zpestřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Kamarádi ze zoo

Do MŠ a 1.-3. tříd ZŠ v Jihočeském kraji přijedeme se zvířátky (kromě května a června). Budeme si o nich vyprávět a pomocí osobních kontaktů s živými zvířaty děti poznají, jak se k nim správně chovat a lépe jim rozumět. Maximální počet dětí na jednu vyučovací hodinu je 30. Větší skupiny dětí lze rozdělit do více hodin. Tento program nabízíme za dobrovolný příspěvek.

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na **www.zoohluboka.cz**. Pro objednání programů můžete využít elektronický formulář nebo kontaktovat naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 00 22 12 nebo 602 390 355.

novinky ve zkratce

První odchov anakond v naší zoo

Začátkem srpna se poprvé v naší zoo narodilo pět mláďat anakond žlutých. Tento jihoamerický hroznýšovitý had dorůstá „nanejvýš" 4 - 5 metrů. Anakonda je převážně vodní had. Oči má posunuty na vrch hlavy a při vyhlížení kořisti tak může mít celý zbytek těla ukrytý pod vodou.

Ve vodě se i páří. Březost samice je podle podmínek dlouhá 5 - 9 měsíců. Po uplynulé době samice vyklade většinou 15 až 35 živých mláďat, která měří obvykle asi 50 - 70 cm. Mláďata se poprvé svlékají už několik hodin po narození a pohlavně dospívají ve věku 3 - 4 let.

Koťata s ostrým zrakem

Začátkem května se rodinka rysů rozrostla o tři mláďata a od září už zvědavě prozkoumávají svůj výběh. Rys ostrovid je největší evropskou kočkovitou šelmou. Aktivní je především za soumraku a v noci, přes den obvykle odpočívá a rád se sluní. Rys má velmi dobrý zrak, jeho velké oči mu umožňují prostorově ostré vidění na velkou vzdálenost.

Při lovu je ale nejdůležitějším smyslem jeho výjimečně dobře vyvinutý sluch. Hlavní technikou lovu rysa je trpělivé číhání a pomalé tiché plížení ke kořisti, které se potom zmocňuje několika rychlými, až několikametrovými skoky. Jeho potravou jsou hlodavci, ptáci, zajíci a kopytníci do velikosti srnce.

A kvakoši jsou fuč

Začátkem září bylo okroužkováno a vypuštěno našimi zaměstnanci do volné přírody 27 mladých kvakošů nočních. Důvodem je posílení jejich místní populace. Kvakoš je velmi společenský, zdržuje se v koloniích, často pohromadě s jinými volavkovitými ptáky. Na jednom stromě nebo keři bývá i několik hnízd, která kvakoš staví z klacíků naházených ledabyle přes sebe. Samice snáší 3 - 5 vajec a zasedne už při prvním. Za 20 - 23 dní se vylíhnou mláďata. Rodiče je na hnízdě velmi pečlivě krmí 21 až 28 dní. Pak se mláďata rozlézají po okolních větvích a ve stáří 6 týdnů začínají poletovat.

V současné době je typickým, i když jen vzácně viděným ptákem rybničnatých oblastí jižních Čech. Své jméno dostal podle výrazného kvákavého hlasu. V ČR patří k silně ohroženým druhům.

Nový paleokoutek

Nově se v zoo můžete vžít do role paleontologa (vědce, který se zabývá studiem a výzkumem zkamenělin) a vyzkoušet si jeho nelehkou práci. Vydejte se na cestu do minulosti a navštivte náš nový paleokoutek. Najdete ho v zadní části zoo u pavilonu Terárium.

Zachraňujme s rozvahou – ježčí kalendář

Nastal podzim a lidé v tomto období opět sbírají nejen houby, ale i ježky. Bohužel to ale dělají bezhlavě a myslí si, že je tak zachraňují před smrtí. Je to však velký omyl, a lidé tak napáchají více škody než užitku. V zoo a záchranných stanicích, které ježky přesto přijmou, se tak hromadí desítky strávníků, které není snadné uživit.

Proto Český svaz ochránců přírody připravil Ježčí kalendář. Naleznete v něm vždy příklad ježka, který v daném měsíci pomoc potřebuje a který ne. Např. pro konec října platí toto pravidlo: ježek, který nepotřebuje pomoc, váží 200 g a více a měří 10 a více cm.

Celý Ježčí kalendář naleznete na stránkách ČSOP (www.zvirevnouzi.cz).

